

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribulationibus huius seculi Libri Duo**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1604

VIII. Qualiter tribulatio nos illuminet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

44 DE TRIBVLATIONE

Dupliciter tribulatio in nobis hunc operatur effectum, partim infirmando & debilitando inimicum, partim etiam eripiendo ei arma quibus nos impugnat. Præcipuè ac principaliter nobiscum inimicitias gerit vetus ille homo & innata cupiditas seu mala inclinatio, quæ per angustias coërcetur ac refrænatur: Arma verò quibus contra nos vtitur, sunt, *Concupiscentia carnis, concupiscentia oculorum, & superbia vitæ*, quia sicuti peccata, ita & omnes mundi miseriæ ex vno aliquo trunstorum fontium oriuntur, ac propterea supremus & sapientissimus medicus diuersos nobis dolores variasque infirmitates inmitit, vt caro debilitata, subiciatur & pareat rationi, nec amplius vllis voluptatibus delectetur, quæ materiã peccandi præbent, & sunt arma quibus oppugnamur. Neque aliam ob causam nos fortunis ac dignitatibus priuat Deis, quàm vt humiliati per tribulationem à peccatorum sordibus emundemur.

1. Ioan. 2.

CAPVT VIII.

QUALITER NOS TRIBVLATIO illuminet.

Tribulationem non tantùm purgare, sed etiam illuminare animã mani-

LIBER PRIMVS.

45

manifestè docet Spiritus S. dum ait. *Qui non est tentatus, quid scit?* ac si dicat: nulla ratione melius quàm tribulatione eruditur homo, quæ sæpius audita & nunquàm intellecta explanat, sicut Esaias inquit: *Domine in angustia requisierunt te, in tribulatione murmuris doctrina tua eis.* Et Dominus per Oseam: *Propter hoc, ecce ego stabo eam, & ducam eam in solitudinem: & loquar ad cor eius.* Solitudo ista tribulatio est, quia quicumque affluunt voluptatibus, & prosperitate ac multitudine amicorum, familiarium, & consanguineorū gaudent, iidem facillimè deseruntur, si quando ventus contrarius, vel fortuna mutata fuerit; verum in hac solitudine Deus nobis ad cor loquitur illuminans & erudiens nos.

Quod vt omni difficultate remota melius intelligatur, exēplo sãcti senis Tobie explicabimus. Tobias cæcus nihil eorū quæ supra, infra, aut coram se erāt, adeoque nec seipsum videbat, sed à Deo per Angelum Raphaëlem illuminatus cernebat omnia quæ prius videre non poterat, nō alio medicamine vsus, quàm felle piscis, vt per hoc declararet, felle amaritudinis (quæ instar piscis in turbulenta huius mundi aquis diuagatur) oculos nostros liniendos atque illuminandos esse,

Eccles. 34.

Cap. 26.

Cap. 2.

Cap. 11.

esse,

esse, ad videndum res nobis subiectas,
& rationis vsu carentes, vt sunt, opes, bo-
na valetudo, pulchritudo, fortitudo, di-
gnitas, voluptas, gaudium, & quicquid
demum ad ministerium & vtilitatem
hominis Deus creauit. Quibus omnibus
duobus modis Deum offendimus. Pri-
mò quidem quando dona & beneficia
nobis collata propriæ virtuti, vel sal-
tem parentibus nostris ascribimus, nul-
las pro ijsdem Deo gratias agentes; ac
proinde Deus quæ dederat nobis dona
cripit, vt illis indigentes recurramus ad
ipsum, & suppliciter ab eo repetamus,
qui verus est largitor ac distributor bo-
norū. Deinde in inferioribus istis delin-
quimus, si maioris illa æstimemus quàm
mereantur, aut si immodicè diligamus,
curas & anxietates maximas, atque in-
gentia pericula eorum causa subeuntes,
& quasi araneæ telas texentes ad capien-
dum muscas. Quapropter Deus animad-
uertens nos istis alijsq; similibus bonis
elatos, arbitrari nos in tuto positos, nec
vnquam gratiam Principū amittere, nec
dignitatibus aut diuitijs spoliari, neq; va-
lidas iuuentutis vires debilitari, aut vitā
hanc finire posse, venit Dominus ex im-
prouiso, & omnia tollit, vt ostendat nō
esse vera bona, quæ satiare & beatū red-
dere

dere hominē nequeūt, quē admodū diu-
ti illi contigit, cuius in Euāgelio suo Lu-
cas meminit, qui seipsum alloquebatur,
dicēs. *Anima habes multa bona posita in an-*
nis plurimos: requiesce, comede, bibe, epula-
re. Dixit aut̄ illi Deus: *Stulte, hac nocte animā*
tuā repetit̄ à te, quæ aut̄ parasti cuius erunt;

Luc. 12.

Nec solū tribulatio illuminat oculos
nostros vt videamus res nobis subiectas,
verū etiā vt pœnas & cruciatus dānatorū
cognoscamus. Si, n. in hac vita capitis, cal-
culi, colici, vel alios quoscūq; dolores vix
tolerare possumus, quos tamē breui fini-
ēdos speramus; quāto magis pertimesci-
mus tormēta inferni p̄parata peccatorib.
tormēta inq; adeò horribilia, vt respectu
eorū oēs huius vitæ miseræ & calamita-
tates sint ludus ac iocus, quādo quidē bre-
ues sunt, illa aut̄ sine fine in perpetuū du-
rarūt: Hinc Esaias dicit: *Quis poterit habita-*
re de vobis cū igne deuorāte. i. quis habitabit
ex vobis, cū ardoribus sēpiternis? Et D. Gre-
gorius inq; t: Si Deus nos tā seuerè punit
in loco veniæ, quomodo puniet nos vbi
nō est spes alicuius misericordiæ? Si quis
hominē hospitio susceptum molli lecto
alligaret, & hoc ipsi oneris imponeret, ne
vnquam toto vitæ suæ tempore de eo-
dem exurgeret, quid illum ad hoc re-
spōsurum, quidue facturum putaremus?

Cap. 33.

Nun-

*Inferni cō-
sideratio.*

Nunquid lectum illum mollem, an verò carcerem potius & intolerabile diceret tormentum? Quod si rem istam leuissimam pœnam arbitramur incomparabilem; quid continget, si quando in æternū terribilibus atque inexplicabilibus inferni flammis excruciamur? si exiguus puluisculus oculos nostros affligit, & minimus vermiculus dentibus nostris inhærens die ac nocte nos quiescere non permittit; quomodo tam parua nobis cura est de pœnis & cruciatibus futuris, quando ne leuissimas quidem mūdi misérias tolerare possumus? Instruit ergo & illuminat nos tribulatio, vte ea quæ in hoc sæculo patimur, & quæ postmodū in inferno perpessuri sumus, in statera appendentes, & grauitatem istorum considerantes satisfaciamus hîc pro peccatis nostris.

Adhæc etiam per tribulationes & angustias peruenimus in cognitionem rerū supernarum, bonorum scilicet incompræhensibilium gloriæ & beatitudinis cælestis, quam nos adepturos speramus; Aduersitatibus enim varijs percussi, & nauseâ huius domicilij afflictati, incipimus desiderare & anhelare ad patriam supernam, recognoscentes nos tanquam exules in hanc vallem, seriarum spinis

ac ru.

ac rubis obsitam, esse proscriptos. Nec minus ex his colligimus atque perspicimus foelicitatem habitationis caelestis Hierusalem, vbi omnis dolor, omnis molestia, ægritudo, mors & miseriam exulant, nihilque præterquam vox lætitiæ & exultationis resonat in æternum, ita vt in hoc ergastulo constituti quasi super flumina Babylonis sedentes & *Psal. 136.* flentes recordemur caelestis Syon. Et enim, vt Diuus asserit Gregorius, res est suauius & grata existentibus in terra inimicorum, recordari suæ patriæ.

Considerationes modò propositas quas in nobis gignit tribulatio, poenarum scilicet infernalium, & gloriæ ac beatitudinis paradisi caelestis, Sanctus Ioannes Chrysostronus paucis *Hom. 28. in Epist. ad Habr. e.* complectitur, dicens: Omnia huius vitæ sunt vmbra & somnium. Illorum quæ sperantur & expectantur, nihil est simile, nec natura nec tempore. Quid enim vis cum illis grauibus & atrocibus conferamus? quid cum igne, qui non potest extingui? cum verme, qui non moritur? quid ex ijs quæ hîc sunt, potes dicere par esse stridori dentium, vinculis, tenebris *Aeternitas incomparabilis.* exterioribus, iræ, afflictioni, angustiam. Et quid sunt decies mille

C
anni

50 DE TRIBVLATIONE

anni ad sæcula infinita, quæ nõ desinunt
non quantum parua gutta ad abyssum
infinitum. At conferentur cum bonis,
sed illic maior est exuperatio. *Oculus*, in-
quit, *non vidit*, *nec auris audiuit*. Pro
his ergò non bonum est millies con-
fciendi, interimi, exuri, mille subire
mortes, vt bona illa promissa assequere-
mur? Ecce quomodo loquatur S. Chry-
sostomus.

1. Cor. 2.

Præterea erudit & illuminat nos tri-
bulatio, vt agnoscamus proximum, qui
alioquin nobis incognitus est, præfer-
tim si pauper ille; nos diuites, ille ege-
nus; nos potentes, ipse miser, tribulatus,
& afflictus, nos verò felices ac beati-
simus, existimantes nos tanquam ex
meliori & præstantiori materia vel
metallo conflatos, eximi & prorsus
immunes esse ab ærumnis quibus
cæteri subiecti sunt, vt idcirco ne
compati quidem, nedum succurre-
re illis dignemur. Atque idcirco variis
à Deo molestijs affligimur, vt ex
nostris miserijs magnitudinem cala-
mitatum proximi metientes, compa-
tiamur & auxiliemur ei, sicut ait Sa-
piens: *Intellige quæ sunt proximi tui ex te
ipso.*

Eccles. 31.

Postq

LIBER PRIMVS. 58

Postremò præter utilitates supra dictas, tribulatio etiam causa est, quare humiliati nos ipsos agnoscamus: homo enim durante prosperitate cæcus est, nec prius se ipsum agnoscit, quàm cum tribulatio illuminet, & cordis oculos aperiat ad perspiciendum quis & qualis sit.

Hinc Jeremias inquit: *Ego vir videns pauperitatem meam, in virga indignationis eius.* Thre. 3.

Et Daniel ad Regem Balthasar: *Appensus es in statera, & inuentus es minus habens.* Daniel. 5.

quia, quamdiu omnia nobis feliciter succedunt, existimamus nos iustum habere pòdus, nec tribulationes, molestias, aut aduersitates vllas nocere atque incommodare nobis posse; verùm si miserijs aliquantulum exerceamur ac probemur, continuò debilitati animaduertimus nos imbecilliores esse, quàm putauerimus, ideoque fragilitatem nostram deplorantes, humiliantes & confundentes nos ipsos, recurrimus ad Deum.

Nec frustra dico nos ipsos confundimus; sæpissimè enim coangustati firmiter proponimus emendare vitam, & mala transacta, pœnitentia digna delere, & tamen de angustijs erepti, nullius voti memores ad pristina facinora redimus: Sed si diuturnis & exquisitis pœnis ac tribulationibus affligamur, tunc cõfundē

Psal. 18.

tes & humiliantes nosmetipsos, confu-
gimus ad Dominum, vt ineffabili sua
misericordia nos confortet atque con-
seruet, dicentes cum Dauide: *Bonum mihi
quia humiliasti me; vt discam iustificationes
tuas.*

CAPVT IX.

QVOMODO TRIBVLATIO
nos reddat perfectos.

Perfectio cuiusque rei in eius fine &
peractione consistit, & plerunque
illud perfectum esse dicimus, quod om-
nibus suis partibus absolutum est. Ho-
minis itaque perfectio in hoc constitui-
tur in hac vita, vt nimirum vnitus &
coniunctus Deo, perfecte eidem adha-
reat, tanquam vltimo suo fini & supre-
mo bono, quod fieri non potest, nisi per
virtutem supernaturalem, quam Deus in
animam infundit, charitatem scilicet,
qua Deum diligimus propter seipsum,
& proximum propter Deum. Quare A-
postolus Paulus inquit: *Finis praecepti est
charitas de corde puro, & conscientia bona,
& fide non ficta.* Et alio in loco: *Qui dili-
git proximum legem impleuit.* Et iterum:

1. Timot. 1.

Rom 13.

Col. 3.

Super